

• Hoogleraar: Hulp te veel op volwassenen gericht

Crisisopvang heeft weinig oog voor kind

Zo'n vijfduizend kinderen komen jaarlijks terecht in blijf-van-mijn-lijfhuizen en daklozenopvang. Daar krijgen ze nauwelijks begeleiding.

Iris Pronk

Moeders die hun huis ontvluchten hebben het moeilijk en de kinderen in hun kielzog ook. Maar die laatsten zijn in de crisisopvang vaak op zichzelf aangewezen, zegt Judith Wolf, hoogleraar maatschappelijke zorg bij het Universitair Medisch Centrum St. Radboud in Nijmegen.

Wolf gaf leiding aan een onderzoek naar het welbevinden van kinderen in onder meer blijf-van-mijn-lijfhuizen en de daklozenopvang. Het rapport, dat gisteren werd gepresenteerd, zoomt in op een representatieve groep van 187 kinderen van één tot achttien jaar.

Deze kinderen komen mee met hun ouders, meestal moeders die slachtoffers zijn van huiselijk ge-

weld. Daarvan waren veel kinderen getuigen: de helft zag hoe hun ouders elkaar sloegen, 37 procent hoe hun moeder ernstig werd toegetakeld. Zeker een op de tien kinderen werd zelf mishandeld.

Voor deze traumatische ervaringen is in het opvanghuis doorgaans nauwelijks aandacht, zegt Wolf. Kinderen worden niet beschouwd als zelfstandige cliënten die een eigen aanpak nodig hebben. Ze krijgen bij binnenkomst meestal geen intakegesprek en later ook weinig begeleiding bij het contact met hun vader of familie buiten het opvanghuis. Een veiligheidsplan en nazorg ontbreken veelal.

Ook is de ruimte niet op kinderen afgestemd. Plekken om huiswerk te maken of alleen te zijn, ontbreken vaak. Kinderen moeten soms het bed of hun kamer delen. Vertier is er te weinig, vinden de jongeren.

„Wij mogen niet bij elkaar op de kamer komen. Dus kunnen wij samen niks leuks doen”, aldus een zestienjarig meisje. En een ander meisje klaagt: „We kunnen een half uurtje

op de computer als die het doet en daar kijken we dan ook naar uit.” Vrijwel alle kinderen gaan wel naar school.

De meeste kinderen verblijven een à twee maanden in het opvanghuis. De rest zit er langer, soms wel een half jaar. Daarna komen zij op verschillende plekken terecht: weer in hun eigen huis, in een nieuwe woning met hun moeder of in een (jeugd)instelling.

Driekwart van de kinderen in de vrouwen- en daklozenopvang komt uit een allochtoon gezin. Hun moeders zijn doorgaans laag opgeleid, moeten rondkomen van een uitkering, hebben schulden en relatief vaak psychische problemen of stoornissen. De helft van de kinderen kampt met ernstige gedragsproblemen en een laag zelfbeeld.

Hoogleraar Wolf pleit voor extra, gespecialiseerde hulp aan deze kinderen. De moeders kunnen volgens haar wel wat steun bij de opvoeding gebruiken: „Die zijn zelf getraumatiseerd en hebben heel veel opvoedstress.”

Trouw 2-10-'09